

Een ontroerende toenadering tussen woord en beeld: Katrin Dekoninck en Steven Van Der Heyden

Als letterkundige kunstliefhebber denk ik vaak na over de verschillen tussen het woord en de beeldende kunsten. Het zijn twee heel aparte uitingsvormen van kunst en ze lijken vaak moeilijk verenigbaar met elkaar, althans in een en hetzelfde werk. Toch starten ze vaak vanuit hetzelfde uitgangspunt of jagen ze hetzelfde doel na. Misschien maakt de beeldhouwer sculpturen om het onbeschrijflijke in beeld te brengen en gebruikt een schrijver het woord om het ontastbare uit te doeken te doen? In beide gevallen gaat het om het verhaal. Narrativiteit is nooit écht uit te bannen. De mens is nu eenmaal een verteller.

De tentoonstelling *Adem* met de werken van Katrin Dekoninck en de gedichten van Steven Van Der Heyden zijn een mooi voorbeeld van hoe beeldende kunst en poëzie met elkaar kunnen versmelten om uiteindelijk onlosmakelijk met elkaar verbonden te blijven. We zagen hen eerder onafhankelijk van elkaar aan het werk tijdens het Kunstenfestival Watou 2017. Beide kunstenaars vonden er elkaar en zo kwam het tot een samenwerking. Een ontroerend amalgaam van bestaande en nieuwe werken.

De gedichten van Van Der Heyden brengen onder woorden wat Dekonincks beelden uitstralen, maar ook omgekeerd zijn haar kleisculpturen als het ware een belichaming van zijn poëzie.

Gerucht

in klei lig je ingebed, breed omkaderd
lijk je een kras in de aardkorst

soms ontstaat beweging zoals geluk
ontkiemt uit troost

een kwetsbaar spoor van vertakte hunkering
hoe je met twee handen, tien vingers

ballast afgooit, naar wortels tast
het ondenkbare een kans wil geven

Steven Van Der Heyden

Eenzaamheid en vergankelijkheid en afwezigheid van communicatie zijn thema's die duidelijk naar voren komen in het werk van beide kunstenaars. Hiermee snijden ze niet alleen een intiem onderwerp aan, maar ook een maatschappelijke kwestie. Dat eenzaamheid is van alle leeftijden en dat blijkt duidelijk uit Dekonincks sculpturen. Bij het binnenkomen in de pastorie worden we geconfronteerd met een beklijvende installatie: een in klei geboetseerde, oudere vrouw zit op een van de stoelen die gerangschikt staan als in een huis van gebed, een kapel. De andere stoelen zijn leeg, maar dragen nog sporen van zij die er ooit zaten: opgevouwen kledij, pyjama's, pantoffels, ... geschikt als een herinnering aan wie nooit zal terugkeren. Het

lijkt wel alsof ze enkel nog zit te wachten op het onvermijdelijke. Dit tafereel beschrijft de gevoelswereld en de eenzaamheid die vaak heerst onder ouderen. Velen van hun leeftijdsgenoten zijn overleden of zijn niet meer 'bereikbaar' door ziekte of dementie. Dat maakt niet enkel dat vele ouderen alleen achterblijven, maar ook dat ze gesprekspartners verliezen en langzaam ingepalmd worden door eenzaamheid. Dit werk van Dekoninck confronteert ons met maatschappelijke problematieken, maar ook met onze eigen sterfelijkheid. De kunstenaar weet hoe ze gevoelige snaren kan raken.

Eenzaamheid heeft een grens

We verzamelen het zwijgen
hierin zijn we elkaar het meest nabij

Om te zien of ze stand houden
beuken we tegen beloftes
zitten gevangen in de stroming

We bestaan alleen nog uit binnenkant
onder de oppervlakte de vragen
die niet worden gesteld

In dit leven zijn geen nooduitgangen
enkel grenzen om tegen aan te schuren
op weg naar wie we gebleven zijn

Steven Van Der Heyden

Ook spiegels spelen een belangrijke rol in verschillende van haar werken. Spiegelbeelden of twee 'identieke' figuren die tegenover elkaar zitten, afgeschermd door een glazen plaat zijn in een stille dialoog met elkaar verbonden. Tegelijkertijd lijken ze mijlenver van elkaar af te staan. Het is moeilijk te zeggen wie de afspiegeling is van wie. De een is een asymmetrisch spiegelbeeld van de ander. Een van beide figuren lijkt getormenteerd en is als het ware een representatie van een innerlijke strijd.

Daarenboven is de spiegel ook aanwezig op macroniveau: zowel Dekonincks beelden als de gedichten van Van Der Heyden dwingen de kijker zichzelf te aanschouwen doorheen hun werken. Als kunst een spiegel voor de ziel is, dan wordt dat in de pastorie van Ressegem meer dan duidelijk.

Steven Van Der Heydens poëzie en Dekonincks beelden vallen als twee puzzelstukjes samen. Ze zijn complementair en versterken elkaar. Van Der Heyden kneedt en sculpteert zijn woorden terwijl Katrin Dekonicks kleibeelden onmiskenbaar dichterlijke kwaliteiten bezitten. Ze laten zich lezen als poëzie. Om een lang verhaal kort te maken: beide kunstenaars 'dichten' de kloof tussen woord- en beeldende kunst.

Binnenkort geeft Stichting Kunstboek ook een boek uit met de titel *Breath. Een ontmoeting tussen woord en beeld*, waarin de beelden van Katrin Dekonick verenigd worden met Steven Van Der Heydens poëzie. De release is voorzien in december 2017. Aansluitend volgt er midden januari 2018 een tentoonstelling van Dekoninck bij galerie Dessers. Alvast iets om naar uit te kijken!

De expo *Adem* in de pastorij van Ressegem is nog te bezichtigen op zaterdag 28 en zondag 29 oktober 2017 van 10 tot 17 uur. Voor meer info, klik hier!

Wouter Verbeke